Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
JULIANE KOKOTT
av den 4 september 2014[1]

Mål C-87/13

Staatssecretaris van Financiën
mot
X

(begäran om förhandsavgörande från Hoge Raad der Nederlanden (Konungariket Nederländerna))

”Skattelagstiftning — Etableringsfrihet — Nationell inkomstskatt — Höjt avdrag för underhållskostnader för ett inhemskt byggnadsminne som utnyttjas som privatbostad — Nederländsk medborgare som är bosatt i ett byggnadsminne i Belgien, yrkesverksam i Nederländerna och omfattas av oinskränkt beskattning där”

I – **Inledning**

1. Konungariket Nederländerna önskar skattemässigt gynna att landets kulturarv bevaras och beviljar därför ett högre skatteavdrag för bevarandet av nederländska kulturminnen.

2. Målet i den nationella domstolen avser en nederländsk medborgare som visserligen bor i ett byggnadsminne som han också underhåller, men detta byggnadsminne ligger i Belgien. Trots att hela hans inkomst är beskattningsbar i Nederländerna får han ingen skattemässig fördel för att bevara det belgiska byggnadsminnet eftersom Konungariket Nederländerna endast vill gynna nederländska kulturminnen. I föreliggande förfarande måste domstolen klargöra om denna begränsning av främjandet av det nationella kulturarvet är förenlig med de grundläggande friheterna.

II – **Tillämpliga bestämmelser**

3. Enligt artikel 2.5 första stycket i 2001 års nederländska lag om inkomstbeskattning i 2004 års lydelse (Wet inkomstenbelasting) (nedan kallad nederländska lagen om inkomstbeskattning) kan en medborgare i en annan medlemsstat välja att behandlas som inhemsk skattskyldig person i Nederländerna.

4. Enligt den nederländska lagen om inkomstbeskattning ska inkomster från bostäder som är i den skattskyldiga personens ägo beskattas, oavsett om dessa bostäder är uthyrda eller utnyttjas som privatbostad. Inkomster från privatbostäder fastställs med en procentsats av bostadens värde.

1 — Originalspråk: tyska.

5. Bostadsrelaterade utgifter får i viss utsträckning dras av från inkomsterna från privatbostäder. För byggnadsminnen är det även möjligt att begära ett så kallat individrelaterat avdrag. Denna bestämmelse gäller även för uthyrda byggnader. För ett sådant avdrag krävs, enligt artikel 6.31 i den nederländska lagen om inkomstbeskattning, att byggnaden är införd i ett register enligt artikel 6 eller artikel 7 i 1988 års nederländska kulturminneslag (Monumentenwet 1988). Den hänskjutande domstolen tolkar dessa bestämmelser så, att det endast är möjligt att registrera byggnader som är belägna i Nederländerna.

III – **Förfarandet i målet vid den nationella domstolen**

6. Målet vid den nationella domstolen avser ett beslut om nederländsk inkomstskatt för X år 2004.

7. X är en nederländsk medborgare som 2004 flyttade från Nederländerna till ett slott i Belgien. X är ägare till slottet som tillsammans med sina omgivningar åtnjuter lagstadgat skydd såsom byggnadsminne respektive kulturskyddad bymiljö på grund av dess historiska värde i enlighet med belgisk lagstiftning. I Nederländerna har X fortsatt att arbeta som verkställande direktör för ett bolag, där han är ensam aktieägare. Han saknar inkomst av tjänst i Belgien.

8. X behandlades på egen begäran som inhemsk skattskyldig person för den nederländska inkomstskatten 2004. I sin skattedeklaration yrkade han avdrag för utgifter uppgående till ett belopp på 18 140 euro som han haft för slottet i Belgien (underhållskostnader och avskrivningskostnader), såsom individrelaterat avdrag. X skulle också ha kunnat ta upp detta belopp till belgisk inkomstbeskattning genom att välja en viss beskattningsform, men avstod från detta eftersom det inte skulle ha varit skattemässigt fördelaktigt för honom.

9. Den nederländska skattemyndigheten underkände det individrelaterade avdraget, eftersom det belgiska slottet inte var inskrivet i något av de register som avses i artikel 6 eller artikel 7 i den nederländska kulturminneslagen. X överklagade detta beslut.

IV – **Förfarandet vid domstolen**

10. Hoge Raad der Nederlanden, vid vilken målet numera är anhängigt, anser att de nederländska bestämmelserna om individrelaterat avdrag för byggnadsminnen kan strida mot unionsrätten. Den 21 februari 2013 hänsköt därför Hoge Raad der Nederlanden i enlighet med artikel 267 FEUF följande frågor till EU-domstolen:

”1) Utgör EU-rätten, och särskilt bestämmelserna om etableringsfrihet och fri rörlighet för kapital, hinder för att en invånare i Belgien som på egen begäran beskattas i Nederländerna som en invånare i Nederländerna och som har haft utgifter för ett slott vilket personen i fråga använder som sin privatbostad – ett slott som befinner sig i Belgien och som där har förklarats för lagligen skyddat byggnadsminne och bymiljö – nekas att göra avdrag för dessa utgifter vid inkomstbeskattningen i Nederländerna, på grund av att slottet inte är registrerat i Nederländerna som skyddat kulturminne?

2) I vilken mån är det härvid av betydelse huruvida den berörda personen vid inkomstbeskattningen i sitt bosättningsland Belgien kan dra av dessa utgifter från sina aktuella eller framtida inkomster av kapital genom att välja att låta dessa inkomster bli föremål för en progressiv beskattning?”

11. Föreliggande mål förenades inledningsvis med mål C-133/13 (Q) vad gäller förfarandet och domen. X, Q (part i tvisten vid den nationella domstolen i mål C-133/13), Förbundsrepubliken Tyskland, Konungariket Spanien, Republiken Frankrike, Republiken Italien, Konungariket Nederländerna, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland samt Europeiska kommissionen inkom i juli 2013 med skriftliga yttranden om de förenade målen. Därefter upphävdes föreningen av dessa mål.

V – **Rättslig bedömning**

12. Den hänskjutande domstolen har ställt dessa båda tolkningsfrågor, som jag kommer att besvara gemensamt, för att få klarhet i om det enligt unionsrätten är tillåtet att låta en nationell skattemässig fördel för byggnadsminnen som utnyttjas som privatbostäder inskränkas till inhemska byggnader. Den hänskjutande domstolen anser att den nederländska bestämmelsen skulle kunna vara oförenlig med framför allt etableringsfriheten enligt artikel 43 EG (se avsnitt A nedan) och den fria rörligheten för kapital enligt artikel 56.1 EG (se avsnitt B nedan).

A – *Etableringsfrihet*

1. Inskränkning

13. En sådan bestämmelse om skattemässiga fördelar som den nederländska skulle kunna utgöra en inskränkning i etableringsfriheten för en skattskyldig person som X.

14. X kan principiellt sett utnyttja etableringsfriheten för egen räkning. Som verkställande direktör för ett bolag där han också är ensam aktieägare utövar X förvärvsverksamhet som egenföretagare i den mening som avses i artikel 43 andra stycket EG.[2] Utnyttjandet av etableringsfriheten påverkas inte heller av att X, som utövar sin förvärvsverksamhet i Nederländerna, själv är nederländsk medborgare. Enligt lydelsen i artikel 43 första stycket första meningen EG är skyddsföremålet visserligen endast ”för medborgare i en medlemsstat att [fritt etablera sig] på en *annan* medlemsstats territorium”, vilket inte stämmer in på den nederländske medborgaren X:s etablering i Nederländerna. Genom rättspraxis har emellertid EU-domstolen utökat det område som ska skyddas i fråga om etableringsfriheten. Enligt denna rättspraxis ska varje unionsmedborgare som har förvärvsarbetat i en annan medlemsstat än den där de är bosatta, oavsett nationalitet, omfattas av tillämpningsområdet för artikel 43 EG.[3] Detta stämmer in på X, som under den relevanta perioden var bosatt i Belgien och drev sitt företag i Nederländerna.

15. Etableringsfriheten kan inskränkas genom nationella bestämmelser som missgynnar i landet ej bosatta personer i förhållande till i landet bosatta personer[4]. Till följd av den nederländska bestämmelsen har en i landet ej bosatt person inte samma möjlighet som en i landet bosatt person att göra ett individrelaterat avdrag för utgifter om dessa hänför sig till byggnadsminnen som utgör personens privatbostad. Denna analys påverkas inte av att den nederländska förmånen, såsom Konungariket Nederländerna framhållit, även omfattar fastigheter som inte nyttjas för egen räkning och att i landet bosatta personer och i landet ej bosatta personer behandlas lika i detta avseende.

2 — Se dom Asscher (C-107/94, EU:C:1996:251, punkt 26).

3 — Se dom kommissionen/Tyskland (C-152/05, EU:C:2008:17, punkt 20), se även dom N (C-470/04, EU:C:2006:525, punkt 28), samt när det gäller arbetstagares fria rörlighet, se dom Renneberg (C-527/06, EU:C:2008:566, punkt 36 och där angiven rättspraxis).

4 — Se, för ett liknande resonemang, bland annat dom Stanton och L’Étoile 1905 (143/87, EU:C:1988:378, punkt 13), dom Bosman (C-415/93, EU:C:1995:463, punkt 94), dom Renneberg (EU:C:2008:566, punkt 43) och dom Filipiak (C-314/08, EU:C:2009:719, punkt 58).

16. För personer som X medför denna oförmånliga behandling av i landet ej bosatta personer – i motsats till vad Förbundsrepubliken Tyskland anser – en inskränkning även av den förvärvsverksamhet som skyddas genom etableringsfriheten. Bestämmelsen om skattemässiga fördelar leder nämligen till att inkomst av tjänst beskattas olika beroende på om X bor i ett byggnadsminne i Nederländerna eller i en annan medlemsstat.

17. Jag anser att en sådan vid tolkning av begreppet inskränkning är nödvändig eftersom domstolen inom ramen för ett annat mål redan har fastställt att en skattemässig fördel som enbart omfattar inhemska privatbostäder utgör hinder för den fria rörligheten för arbetstagare och för etableringsfriheten för de personer som vill förvärva en privatbostad i en annan medlemsstat. [5]

18. Därmed kan i förevarande fall en inskränkning av etableringsfriheten konstateras.

19. Enligt rättspraxis kan en sådan inskränkning endast tillåtas om den tar sikte på situationer som inte är objektivt jämförbara (se avsnitt 2 som följer härefter) eller om den kan motiveras av tvingande skäl av allmänintresse [6] (se avsnitt 3).

2. Situationernas objektiva jämförbarhet

20. I domen i målet Nordea Bank Danmark följde inte domstolen mitt förslag att frångå prövningen av huruvida situationerna är objektivt jämförbara. I stället förefaller domstolen ha lagt ännu större vikt vid denna prövning inom det skatterättsliga området. [7]

21. I förevarande fall är frågan om situationen för en skattskyldig person som har ett byggnadsminne som utnyttjas som privatbostad i Nederländerna och vars inkomst från denna byggnad beskattas där, är objektivt jämförbar med situationen för en skattskyldig person som har ett byggnadsminne som utnyttjas som privatbostad i en annan medlemsstat men vars inkomst från denna byggnad också beskattas i Nederländerna.

22. De jämförda situationerna skiljer sig åt på två olika punkter, vilket gör att deras objektiva jämförbarhet kan ifrågasättas. För det första handlar det i det ena fallet om en i landet bosatt person och i det andra fallet om en i landet ej bosatt person. För det andra är byggnaden byggnadsminnesskyddad enligt nederländsk rätt i det ena fallet och enligt belgisk rätt i det andra fallet.

a) De skattskyldiga personernas olika hemvist

23. När det gäller de jämförda skattskyldiga personernas olika hemvist hänvisas till fast rättspraxis, där det fastställs att situationen för i landet bosatta fysiska personer och i landet ej bosatta fysiska personer generellt sett *inte* är objektivt jämförbar vad gäller inkomstskatt. I själva verket föreligger det objektiva skillnader dem emellan, såväl med avseende på inkomstkällan och den personliga skatteförmågan som med hänsyn till personliga förhållanden och familjesituation. [8] Följaktligen är det generellt sett inte diskriminerande om en medlemsstat inte beviljar en i landet ej bosatt person vissa skattemässiga fördelar som beviljas en i landet bosatt person. [9]

5 — Dom kommissionen/Tyskland (EU:C:2008:17, punkterna 24 och 25).

6 — Se bara dom Nordea Bank Danmark (C-48/13, EU:C:2014:2087, punkt 23 och där angiven rättspraxis).

7 — Se punkterna 22–28 i mitt förslag till avgörande i målet Nordea Bank Danmark (C-48/13, EU:C:2014:153) och dom Nordea Bank Danmark (C-48/13, EU:C:2014:2087, punkterna 23 och 24).

8 — Se bland annat dom Schumacker (C-279/93, EU:C:1995:31, punkterna 31 och 32), dom Wielockx (C-80/94, EU:C:1995:271, punkt 18), dom Gielen (C-440/08, EU:C:2010:148, punkt 43) och dom kommissionen/Estland (C-39/10, EU:C:2012:282, punkt 50).

9 — Se bara dom Schumacker (EU:C:1995:31, punkt 34) och dom kommissionen/Estland (EU:C:2012:282, punkt 50).

24. Denna princip i rättspraxis gäller emellertid endast med vissa begränsningar, vilket gör att man kan betvivla dess kvalitet som princip. Domstolen anser nämligen samtidigt att diskriminering ska antas föreligga i samtliga fall då situationen för en stats egna invånare och utomlands bosatta, oaktat deras hemvist, är jämförbar med avseende på föremålet för och innehållet i de nationella bestämmelserna i fråga. [10] Endast en sådan prövning från fall till fall är förenlig med fast rättspraxis, i vilken det fastställts att situationernas objektiva jämförbarhet måste prövas med beaktande av det ändamål som eftersträvas med de ifrågavarande bestämmelserna. [11] Framför allt i fråga om skattemässiga fördelar har domstolen därför också vid upprepade tillfällen krävt att det ska föreligga en objektiv skillnad mellan kategorierna av i landet bosatta personer och i landet ej bosatta personer för att det ska kunna hävdas att deras situationer inte är objektivt jämförbara. [12]

25. Härav följer att det i varje enskilt fall måste prövas om situationen för i landet bosatta personer och i landet ej bosatta personer är jämförbar utifrån de nationella bestämmelserna. Enligt rättspraxis kan det följaktligen inte uppställas någon princip innebärande att detta generellt sett inte skulle vara fallet.

b) Olika byggnadsminneslagstiftning

26. Av denna anledning är det endast den andra skillnaden, det vill säga omständigheten att bostaden i det inhemska fallet är byggnadsminnesskyddad enligt nederländsk lagstiftning, men i X:s fall byggnadsminnesskyddad enligt belgisk lagstiftning, som i förevarande fall skulle kunna leda till att situationerna inte är objektivt jämförbara.

27. Syftet med den aktuella bestämmelsen om skatteavdrag för vissa kostnader som bland annat avser bevarandet av byggnadsminnen är, enligt uppgifter som lämnats av den hänskjutande domstolen, att bevara kulturarvet i Nederländerna.

28. Mot denna bakgrund skulle ett belgiskt kulturminne inte kunna vara objektivt jämförbart med ett nederländskt kulturminne. Syftet med bestämmelsen är nämligen enbart att främja det kulturarv som finns i Nederländerna.

29. Ett sådant synsätt förefaller emellertid vara olämpligt.

30. Republiken Frankrike har visserligen med rätta hänvisat till att domstolen framför allt i domen i målet Persche ansåg att situationerna för en inhemsk och en utländsk organisation med avseende på en skattemässig fördel endast kunde vara objektivt jämförbar om båda hade till ändamål att främja identiska samhällsintressen. [13] Följaktligen skulle det kunna göras en differentiering om de utländska organisationerna eftersträvar andra ändamål än de som förordas i den nationella skattelagstiftningen. [14]

31. När den objektiva jämförbarheten prövas får emellertid syftet med en nationell bestämmelse om skattemässiga fördelar inte definieras enbart i ett inhemskt perspektiv. Annars skulle varje medlemsstat utan vidare kunna utesluta gränsöverskridande situationer genom att fastställa att syftet med en bestämmelse om skattemässiga fördelar enbart var nationellt. Att en bestämmelse endast är tillämplig nationellt ger snarare skäl att anta att det föreligger en inskränkning i en grundläggande frihet. Under den andra etappen i analysen av situationernas objektiva jämförbarhet kan en sådan

10 — Se dom Gschwind (C-391/97, EU:C:1999:409, punkt 26) och dom kommissionen/Estland (EU:C:2012:282, punkt 51).

11 — Se bara dom X Holding (C-337/08, EU:C:2010:89, punkt 22) och dom SCA Group Holding m.fl. (C-39/13, C-40/13 och C-41/13, EU:C:2014:1758, punkt 28).

12 — Se dom Talotta (C-383/05, EU:C:2007:181, punkt 19), dom Renneberg (EU:C:2008:566, punkt 60) och dom Gielen (EU:C:2010:148, punkt 44).

13 — Dom Persche (C-318/07, EU:C:2009:33, punkterna 48–50).

14 — Dom Persche (EU:C:2009:33, punkt 47).

nationell tillämplighet inte omedelbart leda till slutsatsen att en inskränkning har förekommit. Situationernas objektiva jämförbarhet ska därför visserligen undersökas med avseende på syftet med en nationell bestämmelse, men syftet måste fastställas utan någon hänsyn till om bestämmelsen om fördelar är tillämplig enbart nationellt.

32. I förevarande fall innebär detta att situationen för X, som ej är bosatt i landet, är objektivt jämförbar med situationen för en i landet bosatt person, om hans byggnad också utgör ett skyddsvärt kulturarv. Eftersom X:s slott är kulturminnesskyddat enligt belgisk lagstiftning kan detta anses vara fallet.

33. Att situationerna är objektivt jämförbara på detta sätt hindrar inte – i motsats till vad Republiken Frankrike anser – att den belgiska fastigheten inte skulle omfattas av de nederländska kulturminnesbestämmelserna, särskilt inte de skyldigheter och inskränkningar som är vanligt förekommande i samband med detta. För det första torde den belgiska lagstiftningen innehålla jämförbara förpliktelser för ägarna till en belgisk fastighet. För det andra kan situationernas objektiva jämförbarhet inte heller påverkas av att en skattskyldig person som X frivilligt kan välja att omfattas av de nederländska kulturminnesbestämmelserna.

c) Slutsats avseende situationernas objektiva jämförbarhet

34. I förevarande fall är därmed situationen för en skattskyldig person som har ett byggnadsminne som utnyttjas som privatbostad i Nederländerna och vars inkomst från denna byggnad beskattas där objektivt jämförbar med situationen för en skattskyldig person som har ett byggnadsminne som utnyttjas som privatbostad i en annan medlemsstat men vars inkomst från denna byggnad också beskattas i Nederländerna.

3. Tvingande skäl av allmänintresse

35. Det återstår att pröva om en bestämmelse om skattemässiga fördelar som enbart avser kulturminnen belägna i landet, såsom den nederländska bestämmelsen, motiveras av ett tvingande skäl av allmänintresse.

36. Det ska inledningsvis påpekas att frågan här inte gäller om Konungariket Nederländerna får främja nationella kulturminnen. Detta syfte skulle nämligen principiellt sett vara säkerställt även om de nederländska bestämmelserna om skattemässiga fördelar omfattade utländska kulturminnen. Mot detta kunde Konungariket Nederländerna inte invända att det skulle leda till lägre skatteintäkter om de skattemässiga fördelarna utvidgades till utländska kulturminnen. Av fast rättspraxis framgår det nämligen att behovet av att förhindra minskade skatteintäkter inte utgör ett tvingande skäl av allmänintresse som kan motivera en restriktion för en av de i fördraget föreskrivna friheterna. [15]

37. I förevarande fall är därför den enda frågan om det kan motiveras att en medlemsstat *inskränker* sina skattemässiga fördelar till nationella kulturminnen.

38. Mot denna bakgrund är domen i målet kommissionen/Italien, som har åberopats av flera parter, endast av begränsad betydelse för det aktuella fallet. Enligt denna dom kan bevarandet av det (nationella) historiska och konstnärliga kulturarvet vara ett tvingande skäl av allmänintresse som motiverar en inskränkning i friheten att tillhandahålla tjänster. [16] Denna dom avsåg emellertid

15 — Dom kommissionen/Österrike (C-10/10, EU:C:2011:399, punkt 40 och där angiven rättspraxis).

16 — Dom kommissionen/Italien (C-180/89, EU:C:1991:78, punkterna 19 och 20).

inskränkningar i utländska ekonomiska aktörers verksamhet i den berörda medlemsstaten – i det här fallet turistguider – som gjordes för att bevara det nationella kulturarvet. I det fallet ställdes dock inte frågan huruvida en bestämmelse om en skattemässig fördel i en medlemsstat får begränsas till det nationella kulturarvet.

39. För denna fråga är det av större relevans att medlemsstaterna enligt rättspraxis principiellt sett själva får avgöra vilka allmänna intressen de vill gynna skattemässigt.[17] Det står således medlemsstaterna fritt att fastställa vilket syfte de vill främja genom en bestämmelse som innebär en skattemässig fördel.

40. Domstolen har emellertid i olika avgöranden slagit fast att skattemässiga fördelar inte ska tillåtas vara begränsade till inhemska situationer, eftersom syftet med dessa fördelar kunde uppnås även med utländsk hjälp. I domen i målet Petersen kunde domstolen t.ex. inte se varför den tyska utvecklingspolitiken endast skulle kunna främjas genom inhemska företag.[18] I domen om det tyska bidraget till förvärv av bostad ansåg domstolen att syftet att tillgodose efterfrågan på bostäder tillgodoses lika väl om förvärv av utländska privatbostäder främjas.[19] I flera domar om avdrag för gåvor har domstolen också konstaterat att en medlemsstat som fullföljer vissa allmännyttiga ändamål inte får begränsa de skattemässiga fördelarna enbart till organisationer i medlemsstaten.[20]

41. Samtliga dessa avgöranden rörde emellertid frågan om hur det av medlemsstaten fastställda syftet kan främjas även av ekonomiska aktörer med hemvist i en annan medlemsstat. Men i förevarande fall främjar X, som har sin hemvist i utlandet, inte det avsedda syftet med den nederländska bestämmelsen om skattemässiga fördelar. De underhållskostnader som X åberopar i samband med den nederländska beskattningen syftar nämligen inte till att bevara kulturminnen i Nederländerna.

42. Om emellertid, i enlighet med rättspraxis, Konungariket Nederländerna har rätt att fastställa det eftersträvade syftet, leder beslutet att enbart främja kulturminnen som är belägna i Nederländerna principiellt sett till att inskränkningen i etableringsfriheten är motiverad i det aktuella fallet.

43. Medlemsstaterna står likväl enligt unionsrätten inte helt fria att på egen hand definiera de syften som bör eftersträvas. Detta gäller inte enbart med avseende på stödförbudet enligt artikel 87.1 EG (nu artikel 107.1 FEUF). Även när det gäller motiveringen av en inskränkning i de grundläggande friheterna får det skattemässiga främjade syftet inte i sig vara uppenbart protektionistiskt, som när en skattemässig bestämmelse enbart har till syfte att främja inhemska företags ekonomiska verksamhet eller att främja inhemska varor.[21]

44. I förevarande fall finns det emellertid stöd i fördragen för medlemsstatens syfte med bestämmelsen om skattemässiga fördelar och detta kan därför motivera inskränkningen i en grundläggande rättighet. Enligt artikel 30 EG (nu artikel 36 FEUF) är kvantitativa restriktioner mellan medlemsstaterna tillåtna för”att skydda nationella skatter av konstnärligt, historiskt eller arkeologiskt värde”. Vidare ska gemenskapen enligt artikel 151.1 EG (nu artikel 167.1 FEUF) bidra till ”kulturens utveckling i medlemsstaterna med respekt för dessas nationella och regionala mångfald”. Av dessa bestämmelser framgår att bevarandet av kulturarvet enligt fördragen anses utgöra en helt och hållet nationell angelägenhet och att främjandet av den nationella kulturen därför är ett legitimt syfte inom unionsrätten.[22]

17 — Se dom Centro di Musicologia Walter Stauffer (C-386/04, EU:C:2006:568, punkt 39), dom Persche (EU:C:2009:33, punkt 48) och dom Tankreederei I (C-287/10, EU:C:2010:827, punkt 30).

18 — Dom Petersen (C-544/11, EU:C:2013:124, punkt 61).

19 — Se dom kommissionen/Tyskland (EU:C:2008:17, punkt 28).

20 — Se dom Persche (EU:C:2009:33, punkt 44) och dom kommissionen/Österrike (EU:C:2011:399, punkt 33).

21 — Se, för ett liknande resonemang, dom Tankreederei I (EU:C:2010:827, punkt 32).

22 — Se även dom Centro di Musicologia Walter Stauffer (EU:C:2006:568, punkt 45) i den franska språkversionen.

45. Det ska tilläggas att enligt rättspraxis kan även viljan att säkerställa en viss anknytning mellan samhället i den berörda medlemsstaten och den som erhåller en sådan förmån utgöra objektiva skäl av allmänintresse.[23] I förevarande fall föreligger denna anknytning mellan samhället i Konungariket Nederländerna och det nederländska kulturarv som bestämmelsen om skattemässiga fördelar syftar till att bevara. Eftersom syftet med denna bestämmelse inte är att främja någon enskild person, är det irrelevant vilka anknytningar X har till det nederländska samhället.

46. Inskränkningen i etableringsfriheten till följd av den nederländska bestämmelsen om skattemässiga fördelar motiveras därmed av det legitima eftersträvade syftet, nämligen att bevara det nationella kulturarvet. Att utesluta ett främjande av andra medlemsstaters nationella kulturarv går, mot bakgrund av det nederländska eftersträvade syftet, inte heller utöver vad som krävs för att uppnå det sistnämnda.

4. Slutsats

47. Etableringsfriheten utgör inget hinder för att det görs en inskränkning i en nationell skattemässig fördel för byggnadsminnen som utgör privatbostäder, om det eftersträvade syftet är att bevara det nationella kulturarvet.

B – *Fri rörlighet för kapital*

48. Oberoende av frågan huruvida den nederländska bestämmelsen om skattemässiga fördelar i förevarande situation även skulle utgöra en inskränkning i den fria rörligheten för kapital enligt artikel 56.1 EG, skulle en sådan inskränkning emellertid motiveras av det legitima syftet med denna fördel, nämligen att bevara det nederländska kulturarvet. Det jag har anfört ovan skulle då också gälla analogt.

C – *Slutsats*

49. De angivna grundläggande friheterna utgör därmed inte hinder för en sådan nationell bestämmelse där det fastställs att en skattemässig fördel för byggnadsminnen som utgör privatbostäder ska inskränkas till inhemska byggnader.

VI – **Förslag till avgörande**

50. Jag föreslår därför att tolkningsfrågorna från Hoge Raad der Nederlanden ska besvaras enligt följande:

Varken etableringsfriheten enligt artikel 43 EG eller den fria rörligheten för kapital enligt artikel 56.1 EG utgör hinder för en nationell bestämmelse som innebär att en invånare i Belgien som på egen begäran beskattas i Nederländerna som en invånare i Nederländerna och som har haft utgifter för ett slott vilket personen i fråga använder som sin privatbostad – ett slott som är beläget i Belgien och som där har förklarats för lagligen skyddat byggnadsminne och bymiljö – nekas att göra avdrag för dessa utgifter vid inkomstbeskattningen i Nederländerna, på grund av att slottet inte är registrerat i Nederländerna som skyddat kulturminne.

23 — Se dom Gottwald (C-103/08, EU:C:2009:597, punkt 32 och där angiven rättspraxis).